

## เทวดา

### บทที่ 4

คุณอัคราจัดการหา บอดีการ์ดมาให้ก่อน และคุณสุษันต์ ก็แสดงความซาบซึ้งใจในความอาทรนั้นอย่างยิ่ง แม้ไม่เต็มใจเพราะอยากติดต่อเลือกหาด้วยตนเอง เสกสิทธิ์ก็จำต้องยอมรับความหวังดีจากอาแท้ๆ ที่คล้ายมีปัญหาขัดแย้งกันมาเรื่อยๆ นับแต่เขาเข้ามายุ่งเกี่ยวกับงานและทรัพย์สินของพ่อเขาที่คุณอัคราดูแลมาก่อน

‘...ที่เสกต้องการมันเป็นไปได้ เข้าใจหน่อยซี...’

คำพูดทำนองนั้นกลายเป็นคำคั่นหู บางครั้งผู้สูงวัยก็เปลือยแสดงความหงุดหงิดขุ่นเคืองออกมา

‘...มันไม่มีเหตุผลเลย ทำไมต้องให้เป็นแบบนี้ด้วย...’

‘...ก็เสกชอบแบบนี้...’

คำตอบของเขาไม่มีเหตุผลและทิศทาง แต่ว่ามันคือคำตัดสิน

ในระยะหลังๆ คุณอัคราเอาใจชายหนุ่มมากขึ้น ถึงแม้จะมีเรื่องขุ่นเคือง แต่คนเป็นอาภิกษินบัญสีหน้ายิ้มแย้มรับฟัง เสกสิทธิ์ไม่ใช่คนคิดมากผูกใจเจ็บอาฆาตแค้นเคืองใคร ขอให้ได้ตั้งใจก็พอ ใครเอาใจ เขาก็ชอบไปหมด

แม้อนันต์ที่พยายามเอาวัยเคยก้าวร้าวเกร แต่ห่างกันไปเมื่อโตขึ้น กลับเข้ามาสนิทสนมทำดีด้วย เขาก็ตอบสนองในทิศทางเดียวกันไม่ถือสา เรื่องในหนหลังเหมือนไม่มีความทรงจำที่บาดหมางติดค้าง ทั้งไม่สังเกตถือสาสีหน้าก้าวร้าวประกายตาคมวาววาบที่ฝ่ายนั้นแสดงออกมาในยามเปลือยเขามองข้ามมันไปไม่เคยเอามาเก็บใส่ใจ

แต่พิมพ์สมร มีความทรงจำที่ซับซ้อนกว่า จึงไม่ยอมลืมง่ายๆ

เธอถูกพี่สาวเกี่ยวแขนให้มาเป็นแกนกลางเยี่ยมชายหนุ่มเพราะถูกมารดาเคี่ยวเข็ญ “ พรรณต้องเอาใจใส่เสกให้มากกว่านี้ คนกำลังจะแต่งงานกันแท้ๆ เขาเจ็บทั้งที่จะไปเยี่ยมครั้งเดียวจบได้ยังไง ”

“ ก็พรรณงานยุ่งนะแม่ ถึงไม่ไปก็โทรศัพท์คุยกันได้ ”

“ ไม่ได้หรอก อย่างน้อยก็ต้องให้สุษันต์เห็นว่าพรรณรักลูกชายเขา ”

“ แหม ไว้พรุ่งนี้ค่อยไปไม่ได้หรือแม่ ”

“ ไม่ได้ เดี่ยวพรุ่งนี้พรรณก็ผลัดอีก ”

“ งั้นยัยพริ้มต้องไปด้วย ”

ยัยพริ้ม หน้าง้ำแต่ก็ไม่ขัดขืน

คุณอัครา คุณวันดี และอนันต์ พ่อแม่ลูก มาถึงก่อนหน้า พร้อมกับชายฉกรรจ์หน้าตาตุตันสองคน สายตาแปลกๆ ที่ชายแปลกหน้าทั้งสองมองมา ทำให้สองสาวพี่น้องต้องมองหน้ากันอย่างอึดอัด

คุณอัครารับไหว้สองสาวอย่างผู้ใหญ่ใจดีขณะที่คุณวันดีต้อนรับด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานส่งเสียงเจี๊ยงแจ้ว

“ พรรณกับพริ้มคงเป็นห่วงเสกมากใช่ไหมจะ อาก็เป็นห่วงแทบแย่ พอรู้เรื่องแล้วอานอนไม่หลับเลย ”

พิมพ์สมร ออกจะเบื่อบอคำพูดประโยคนั้น

พรรณศึจู้ตัวดีว่าถูกจับตาไม่เป็นที่รักเอ็นดูของครอบครัวอัครา จึงพยายามเออออประจบประแจง

“ ไม่น่าเลยนะคะ ถูกทำร้ายหน้าบ้านตัวเองแท้ๆ ”

“ ใครนะมันช่างกล้าจริงๆ มาทำร้ายเสกถึงหน้าบ้าน เอ... อาได้ยินยัยจิวแล้วว่าพริ้มบอกมันขู่มิให้แต่งงานใช่ไหม ”

พรรณศึจู้หันมองหน้าน้องสาวอย่างแคลงใจ

“ เอ๊ะ พริ้มพูดอย่างนั้นหรือ ”

“ เอ่อ พริ้มหลุดปากไปนะคะ ” เธอสะดุ้ง หันไปกลบเกลื่อนกับผู้สูงวัย “ ความจริงพริ้มหลุดไปเองคะ อาวันดี ”

“ เอ๊ะ แล้วทำไมหลุดเป็นเรื่องเป็นราวอย่างนั้น ”

เสกสิทธิ์รับพูดว่า “ คงเป็นเพราะตกใจมั้งครับ ก็พริ้มไม่เคยเจอเรื่องร้ายซึ้งๆ หน้าแบบนี้มาก่อนก็เลยได้ยินอะไรเพี้ยนๆ ”

“ ใช่แล้วคะ พริ้มตกใจจนเสียดสีไปเลยละ ” เธอค้อนลมขยับๆ

“ แต่ต่อไปนี่คงไม่มีใครมาทำอะไรได้อีกแล้ว บอดีการ์ดที่อาจ้างมาสองคนนี้ได้รับการฝึกอย่างดีผ่านงานมามาก ต่อให้ใครมีปืนมีมือพวกเขาก็จัดการได้ ”

คำพูดของอัคราทำให้หญิงสาวคนน้องแปลกใจ

“ ผู้ชายสองคนนั้นเป็นคนของคุณอาหรือคะ ”

“ อาอัคราเป็นห่วงเสกเลยรีบจัดการให้ทันทีเลย ” คุณวันดีพูด

พิมพ์สมรหันขยับมองตาเพื่อนรุ่นพี่อย่างคัดค้านขัดแย้ง

“ไหนคุณเสกบอกว่าจะหาเอง ”

“เสกไม่สบายอาก็เลยจัดการให้ พร้อมมีปัญหาอะไรหรือ”

อ๊ชชาเสียงเข้ม

คุณสุขสันต์รีบโกล่เกลี่ย “เอาเถอะๆ ใครหามาก็เหมือนกัน ยิ่งไงๆ เขาก็เข้ามาดูแลรักษาเสก ถ้าไม่พอใจอีกหน่อยก็เปลี่ยนใหม่ได้”

สีหน้าพ่อแม่ลูก แม่เจ็ดยิ้มแต่ประกายตาวาววาบขุ่นข้อง เธอ ยังเด็กก็เลยได้แต่เงิบ

เธอออกตัวว่าจะมาตกแต่งห้องหอแล้วคว้าแขน “ว่าที่เจ้าบ่าว” กลับห้อง มี “ว่าที่เจ้าสาว” เดินตามต้อยๆ พอได้โอกาสเธอก็ต่อว่า

“ไหนคุณเสกบอกว่าจะหาองค์กรตัวเอง แล้วยอมให้คนอื่นเข้ามาจัดการทำไม ”

อีกฝ่ายเสียงอ่อย “ก็อ๊ชชาเขาหามาให้ก่อนเพราะความเป็นห่วง แล้วแม่เสกก็ปลื้มมาก แล้วพร้อมจะให้เสกทำยังไง ”

“ก็บอกไปเลยว่าไม่เอาจะหาเอง ”

“ฮือ ทำไมพร้อมจะต้องทำให้ยุ่งยากอย่างนั้นด้วย ” พรรณศจี คำนขวางๆ “ พี่กำลังจะแต่งเข้ามาแล้วจะทำให้อ๊ช อวานต์ไม่พอใจทำไม ”

“ก็พร้อมไม่ไว้ใจคนอื่นนี่นา ”

“คนอื่นคนโกล่ที่ไหน ญาติสนิทกันแท้ๆ พร้อมอย่าทำให้ยุ่งยากไปหน่อยเลย ” พี่สาวปรามขิงๆ

“ใช่ๆ ญาติสนิทกันแท้ๆ ” พ่อตัวดีสนับสนุนเอาใจคนรัก

“ก็ตามใจ อยากรอดซ่อนหน้าแตกอีกก็เอา ”

“พูดซะน่ากลัวเชียว บ้านเมืองมีข้อมีแปะนะ ” พรรณศจีเสียงขุ่น

พอชายหนุ่มเปลอ หญิงสาวก็ยื่นหน้าเข้ามากระซิบกับพี่สาว

“มีคนไม่ยอมให้คุณเสกแต่งงานจริงๆ นะ พี่พรรณ ก็พร้อมบอกแล้วว่าไอ้พวกนั้นมันขู่ว่าถ้าแต่งจะเอาให้ตาย ”

“มันก็ขู่มั่วๆ ไปอย่างนั้นเองแหละ ”

“ไม่นะ พร้อมว่ามันเรื่องจริง ”

“บ้าแล้ว ”

“พี่ทศเกี่ยวด้วยหรือเปล่า ”

“ไม่เกี่ยวแน่ๆ..! เป็นไปไม่ได้ ”

“พี่พรรณแน่ใจได้ยังไง ”

“เพราะว่าคุณทศเขา....” พรรณศจี หยุดคำพูดไว้ทัน จะบอกได้ยังไงว่าทศพลเองก็อยาก让她แต่งงาน “ เขาก็เป็นห่วงคุณเสก ”

“จริงนะ? ”

“จริงซี้ ก็เขาเป็นเพื่อนกันนะ ”

“เคยเป็นต่างหาก ”

พรรณศจี ไม่เถียง

แต่เธอก็ไม่ได้โกหกเมื่อบอกว่าทศพลเป็นห่วงเสกสิทธิ์ พอรู้เรื่องทีเสกสิทธิ์ถูกทำร้าย เขาก็ร้อนกร้อนใจ ‘...มันร้ายเสียเปล่าทำไมปล่อยตัวหละหลวมแบบนี้... พรรณต้องให้มันดูแลตัวเองให้ดีๆ...’

ที่สุดเขาก็พูดออกมาว่า ‘...ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเจ้าบื่อนั้นขอให้เกิดหลังจדתะเบียนสมรสก็แล้วกัน...’

ว่าที่บ่าวสาว มองพิมพ์สมร จัดวางข้าวของจัดแต่งห้องลงในที่ในทาง พรรณศจีเบื่อหน่ายเป็นที่สุดเมื่อชายหนุ่มพัวพันอยู่ข้างๆ ส่งเสียงพูดคุ้ยไม่หยุด

“ช่างทำมางจะมาติดตั้งมางชุดใหม่ให้ หลังจากที่ช่างตกแต่งภายในทำงานเสร็จ พรรณมาอยู่ด้วยดีไหมจ๊ะ เผื่ออยากจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง เสกอยากให้พรรณพอใจทุกอย่างเพราะว่านี่จะเป็นห้องของพรรณ”

‘...คงไม่เป็นนานนักหรอก...!’

หญิงสาวคิดอย่างหงุดหงิดอยู่ในใจ รำคาญเสียงห้าวๆ ที่ชอบพูดยาวๆ แต่ไม่ค่อยมีเนื้อหาสาระที่เธอจำต้องทำท่าที่ตึงตังใจรับฟังแล้วยังมือใหญ่ๆ ที่ป้วนเปี่ยนคอยจับมือเธอไม่ยอมปล่อย แต่ที่เธอแสดงออกก็คือผืนยิ้มหวาน

“พรรณจัดแต่งอะไรไม่เป็น ให้ช่างเขาทำงานเถอะค่ะ ”

“พรรณแน่ใจหรือว่าจะชอบ ”

“ยัยพร้อมเป็นคนเลือก เขารู้ใจพรรณ ยิ่งไงๆ พรรณก็ชอบค่ะ ”

“เสกอยากให้พรรณพอใจทุกอย่าง ”

มือใหญ่พัวพันอยู่กับมือเธออย่างน่ารำคาญ ที่จริงมือเขาก็สวยดี

